

کارگردان «شپی»:

تئاتر باید سرشار از شیطنت و خلاقیت باشد

علی‌سام صادقی کارگردان و بازیگر تئاتر درباره نمایش «شپی» به کارگردانی خودش و نویسندگی سامرست موم که از ۱۹ خرداد تا ۱۹ تیر در تماشاخانه ملک روی صحنه می‌رود، اظهار کرد: این نمایشنامه جادوی رضا شیرمرز مترجم نمایش بود که اصطلاحات انگلیسی نمایشنامه را در قالب نمایش تولید کرد و سعی داشت تا به شکل روان و امروزی آن‌ها را روایت کند. این نمایشنامه اقتباسی بود و رضا شیرمرز با استفاده از برداشت و وارد کردن جزئیات دقیق‌تر، به این نمایش رنگ و بو داد.

کارگردان نمایش «شپی» درباره شرایط و ترکیب صحنه اجرا توضیح داد: ترکیب من این بود که این نمایش قاب‌صحنه‌ای باشد تا اینکه بلک باکس طراحی شود. وی ترکیب بازیگران با نقش‌ها را اینگونه توصیف کرد: نسبت نقش، گریم و طراحی لباس برای این نمایش کمی متفاوت‌تر دیده شد زیرا من معتقدم که هر نقش یک زاویه بیرونی و یک ذات درونی دارد که این موضوع باعث شده است نمایش «شپی» از چند بُعد در نظر گرفته شود. علی حقیقی در این کار ۲ نقش متفاوت دارد و من پس از تست اولیه از این بازیگر متوجه استعداد او در تئاتر و بازیگری شدم و ایفای نقش ۲ کاراکتر متضاد هم را به این بازیگر دادم. البته این ۲ شخصیت توسط فائقه شلالوند پیشنهاد شد.

صادقی ادامه داد: بازی‌های برای من اولویت هستند و همکاری با کسانی که زندگی آن‌ها دارای الگو و نقش‌های خاص است دغدغه اصلی خود می‌دانم.

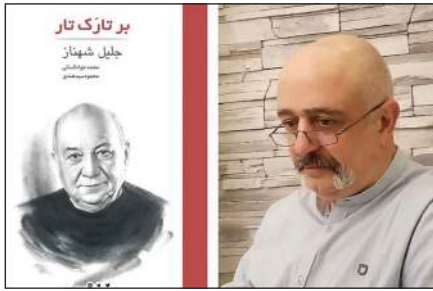
بازیگر نمایش «شپی» هدف انتخاب تماشاخانه ملک برای اجرای این نمایش را اینگونه عنوان کرد: محل اجرا از جمله مساله‌هایی است که برای من اهمیت چندانی ندارد و حتی در یک سالن کوچک و خالی هم می‌تونیم تمرین و اجرا کنیم. همچنین امروزه اکثر سالن‌های دولتی با زمان‌های طولانی نوبت اجرا می‌دهند و این باعث می‌شود که کارگردانان تئاتر اختیار انتخاب سالن نمایش را نداشته باشند.

وی در پایان درباره چالش‌های این نمایش گفت: تئاتر باید سرشار از شیطنت و خلاقیت باشد و اگر این مورد را فاکتور بگیریم، نتیجه آن خلق یک اثر خشک و بی‌روح است. همواره سعی داشتیم با رعایت اصول و احترام به اعتقاد و باورهای همه تماشاگران لطمه‌ای به نمایش و قسمت‌های سرگرم‌کننده نمایش نزنیم. نمایش «شپی» تاریخ‌نگاری دقیق و طولانی داشت که این موضوع باعث می‌شود طبق سلیقه تماشاچی امروز که دیگر حوصله کارهای کلیشه‌ای و تکراری ندارد، روایت دقیقی ارائه کنیم. این نمایش روایتی دراماتیک از زندگی یک آرایشگر مرد با نام «شپی» است. او در زندگی خود معضلاتی دارد و به دلیل مشکلات فراوان نمی‌تواند آنطور که لازم است خانواده خود را اداره کند.

علی حقیقی، الهه رضایی، بهار زندی، فائقه شلالوند، علی‌سام صادقی، مرتضی صباحی، مژگان غلامعلی، احمد لیشینی، فرنوش مرواری الناز شاهرودی، ملیکا بتو و وحید نفر در این نمایش ایفای نقش می‌کنند. / خبرگزاری صبا

محمد جواد کسائی:

موسیقی ما با فقر پژوهش و پژوهشگر مواجه است

کتاب «پر تارک تار» به همت محمد جواد کسائی در انتشارات هنر موسیقی به چاپ رسیده است. همین موضوع موجب شد تا گفتگویی با این نوازنده و تحلیلگر موسیقی ترتیب دهیم که در ادامه می‌خوانید.

چه شد که به تهیه و انتشار کتاب «پر تارک تار» درباره هنر و شخصیت استاد جلیل شهناز همت کردید؟

طبیعی‌ست که بر حسب دوستی صمیمانه و همکاری تنگاتنگی که ایشان با پدرم (حسن کسائی) داشتند، من از کودکی تا سال‌های واپسین عمر استاد، محضرشان را ده‌ها و حتی صدها بار درک کرده بودم. این است که فراهم‌آوری چنین کتابی را بر خودم وظیفه می‌دانستم؛ هر چند اعتقاد دارم درباره هنرمندی در این سطح باید بیش از این، تحقیق و تحلیل شود؛ هنرمندی که در واقع برای موسیقی و فرهنگ موسیقی ما جریان‌ساز و افتخار آفرین بوده است. در ضمن جا دارد از دوستانی که در آماده‌سازی این کتاب یاری‌رسانم بودند قدر دانی کنم؛ دوستانی از جمله محمود سیدهدندی، محمدرضا ضیاء و امیداماسکی.

به‌طور کلی مقوله پژوهش در زمینه هنر موسیقی را در طی سال‌های اخیر چگونه ارزیابی می‌کنید؟

واقعیت این است که اغلب گفته‌ها و نوشته‌ها سطحی و قصه‌مانند هستند و از مطالب تحلیلی و آسیب‌شناسانه که دردهای موسیقی در آن منعکس باشد کمتر چیزی می‌خوانیم یا می‌شنویم، بنابراین با فقر پژوهش و پژوهشگر در این زمینه مواجه هستیم. «پژوهش واقعی» موازین دارد، ادب و آداب دارد که ما با آن بیگانه هستیم یعنی روزنامه‌نگاران (journalist) فراوانی داریم که به اسم پژوهشگر فعالیت می‌کنند، اما تحلیلگر (analyst) نداریم یا تعدادشان انگشت شمارند.

شما مخاطب این کتاب را چه افرادی می‌دانید؟

با این حجم انبوه از گرفتاری‌ها و روزمرگی‌ها و این که اکثریت مطلق جامعه ما مجذوب «موسیقی زرد» شده‌اند، شما مخاطب این کتاب یا امثال این کتاب را چه افرادی می‌دانید؟!

رویکردتان در گردآوری کتاب بیشتر مباحث همه‌فهم بوده است و یا مباحث تخصصی‌تر موسیقی؟

ببینید هر چقدر هم بخواهیم به مباحث تخصصی‌تر موسیقی بپردازیم باز هم گوینده یا نویسنده ما را به سمت کلی‌گویی سوق می‌دهد و این مساله در جامعه موسیقی ما تبدیل یک رسم شده است. ما نیاز به آدم‌هایی

داریم که توان واکاوی در جزئیات را داشته باشند و به مباحث هنرمونوتیک ورود کنند. همچنین زیبایی‌شناسی، ساختارشناسی، سبک‌شناسی بدانند و بشناسند.

درباره لزوم پرداختن به چنین کتاب‌هایی درباره بزرگان فرهنگ و هنر بفرمایید و اهمیتی که این نوع منابع در آینده پیدا می‌کنند.

با تاکید به کلمه «آینده»، پرسش بسیار خوبی مطرح کردید. به عقیده من بازشناسی فرهنگ دیروزی ما برای ساختن آینده یک ضرورت است و باید تلاش کنیم که ته‌مانده این فرهنگ زنده بماند اما نه این که مانند برخی گرفتار سنت‌های دست‌وپاگیر و پوسیده باشیم! شاید روزی روزگاری دوباره فرصت باز یافتن خودمان و فرهنگ خودمان را پیدا کنیم. شاید آن روز بیاید و شاید هم نه.

درباره تصاویر و مطالبی که برای نخستین بار از استاد در این کتاب منتشر شده‌اند و تلاش‌تان برای جمع‌آوری این منابع بفرمایید.

اصفی کرمانی در شعری گفته است که «زمانه‌ای‌ست که هر کس به خود گرفتار است». در یک چنین شرایطی که بعضی‌ها جواب سلام آدم را هم نمی‌دهند، شما ببینید هر پاراگراف و یا هر عکسی از این کتاب چه‌طور تهیه شده است. ای کاش برای یک بار هم که شده است جای پشت صحنه فیلم‌های سینمایی و سریال‌ها، می‌آمدند و پشت صحنه کارهای موسیقی ما را تهیه و منتشر می‌کردند تا دیگران به جای خرده‌گیری، قدری هم قدر دان باشند.

لطفاً در پایان درباره فعالیت‌های اخیر خود‌تان بگویید و اینکه در حال حاضر در زمینه موسیقی و پژوهش‌تان، مشغول چه کاری هستید؟

هم‌زمان با کتاب «پر تارک تار»، کتاب «پر چکاد آواز» در توصیف هنر و شخصیت جلال تاج اصفهانی هم منتشر شد که حاصل یکی دو سال کار مداوم بود. همین‌طور آلبومی از سه‌تار نوازی‌ام با عنوان «پرنده‌ها رفته‌اند» به تازگی منتشر شد که در آن همایون نصیری (باسازهای کوبه‌ای) و مینا تقی‌زاده (باگوندگی) همراهی‌ام کردند. در حال حاضر نیز کتاب پدر «حسن کسائی، زندگی موسیقی» را برای چاپ در انتشارات هنر موسیقی آماده می‌کنیم و البته کارهای دیگر.

در دنیای فیلم و سریال
به روز باشید

نماوا
تماشای آنلاین فیلم و سریال
namava.ir

نماوا

